

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobců:

- a) J. P.
- b) F. P.
- c) J. P.

zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. OAM-47/ZA-P07-P08-2018, č. j. OAM-2481/DS-PR-P08-2017 a č. j. OAM-2482/DS-PR-P08-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. OAM-47/ZA-P07-P08-2018, č. j. OAM-2481/DS-PR-P08-2017 a č. j. OAM-2482/DS-PR-P08-2017, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci napadli žalobami doručenými Krajskému soudu v Hradci Králové dne 8. 3. 2018 a dne 9. 3. 2018 v záhlaví specifikovaná rozhodnutí žalovaného. Žalovaný shledal žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnými podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a tak rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Italská republika.
2. Krajský soud usneseními ze dne 4. 4. 2018 rozhodl o přiznání odkladných účinků žalobám.
3. Usnesením ze dne 4. 5. 2018 krajský soud rozhodl o spojení všech tří žalob ke společnému projednání.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách

4. Žalobci zejména namítli, že v případě jejich návratu do Itálie by mohli být vystaveni ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), respektive článku 4 Listiny základních práv EU. Důvodem jsou nevyhovující přijímací podmínky pro zranitelné žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii.
5. V této souvislosti žalobci poukázali na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 4. 11. 2014, *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12. Konstatovali, že dle ESLP i Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) je domněnka, podle které státy participující na dublinském systému dodržují základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu chráněná Úmluvou, vyvratitelná. Uvedenou domněnku lze vyvrátit, pokud existují závažné důvody domnívat se, že dotčené osobě, bude-li navracena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. V takovém případě je dle ESLP povinností předávajícího státu provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby (bod 104 rozsudku *Tarakhel proti Švýcarsku*).
6. Žalobci dále poukázali na zprávu zpracovanou v srpnu 2016 švýcarskou nevládní organizací Swiss Refugee Council (Organisation suisse d'aide aux réfugiés, dále jen „OSAR“) nazvanou *Reception conditions in Italy – Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy* (dále jen „zpráva OSAR“). Namítli, že podle této zprávy je italský přijímací systém neudržitelný, nepropracovaný, přijímací podmínky a přístup k azylovému řízení jsou problematické a ne vždy zaručeny. Často jsou založeny pouze na krátkodobých nouzových opatřeních, žadatelé nebo i držitelé mezinárodní ochrany pak často skončí na ulici bez jakékoli pomoci. Zpráva zároveň upozornila na tyto nedostatky:

- protože dublinští navrástenci jsou jen malá skupina, neexistuje propracovaná procedura, jak je přijmout zpět do azylového systému (str. 9 zprávy);
 - situace lidí, kteří získali v Itálii ochranu, je špatná, nemají nárok na státní podporu, často končí bez domova na ulici, ve slumech nebo squatech (str. 9, 41 a 44);
 - jak delegace zjistila při návštěvě squatu Selam Palace v Římě, stále zde žijí četné rodiny a svobodné matky s dětmi a kojenci, i přes zákonný požadavek na ochranu dětí, životní podmínky porušují nejlepší zájmy dítěte a jsou proto neslučitelné s povinnostmi vyplývajícími z Úmluvy OSN o právech dítěte (str. 57);
 - s ohledem na tuto nejasnou situaci a opakující se porušování zásady jednoty rodiny musí země, které vracejí rodiny nebo jiné zranitelné osoby do Itálie, získat další individuální vysvětlení ohledně situace v jednotlivých případech, v průběhu převodu rodin nelze vyloučit porušování čl. 3 Úmluvy (str. 58).
7. Žalobci odkázali rovněž na „report AIDA (Asylum Information Database) z roku 2016“ (bez bližší specifikace), ve kterém se má uvádět, že osoby přemístěné do Itálie z jiného členského státu běžně přijedou na jedno z hlavních italských letišť (Řím, Milán). Navrástenci žadatelé čelí rozličným situacím v závislosti na tom, jestli už v minulosti požádali v Itálii o azyl, a také v závislosti na tom, zda v době jejich nepřítomnosti příslušné úřady stihly o statusu žadatele rozhodnout. Největší problém, kterému navrástenci do Itálie čelí, se týká přijímacích podmínek – to je problém všech žadatelů o azyl.
8. Dalším zdrojem, na nějž žalobci poukázali, je zpráva *Is mutual trust enough? The situation of persons with special reception needs upon return to Italy*, kterou 9. 2. 2017 společně vydaly nevládní organizace Danish Refugee Council (dále jen „DRC“) a OSAR (dále jen „zpráva DRC a OSAR“). Tato zpráva dle žalobců zmiňuje, že žádní z žadatelů, kteří byli monitorováni, neměli přístup do SPRAR center po příjezdu do Itálie, ale byli umístěni do zařízení nevhodných pro rodiny s dětmi. V jednom případě dokonce nebyla zajištěna soudržnost rodiny. Navrástným zároveň nebyl poskytnut dostatek informací o probíhajícím procesu. Italské úřady přijímají rodiny a osoby se zvláštními přijímacími potřebami nahodile a existuje zde riziko porušení lidských práv těchto osob. Italský právní systém negarantuje žádný specifický přijímací systém pro rodiny s dětmi v dublinském řízení. V rámci širší kategorie navrástných je kromě toho třeba rozlišit, jestli žadatelé byli součástí přijímacího systému během svého minulého pobytu v Itálii. Pokud osoby byly v minulosti umístěny v přijímacích střediscích, které opustily, mohou mít po návratu do Itálie problém s žádostí o ubytování – jejich žádost o nový přístup do přijímacího zařízení může být zamítnuta.
9. Podle žalobců je situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii i v současné době citlivá a neustále se vyvíjí, a tak je třeba k přemísťování žadatelů do této země přistupovat s velkou opatrností. Rozhodnutí o příslušnosti Itálie by mělo vycházet z co nejaktuálnějších dostupných informací o Itálii a obsahovat jejich vyhodnocení v kontextu konkrétních skutkových okolností každého žadatele. Nyní napadená rozhodnutí žalovaného pak tyto požadavky nesplňují. Žalovaný v nich sice uvedl, že se věnoval tomu, zda v Itálii nedochází k systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jeho odůvodnění závěru, že tomu tak není, však bylo nedostatečné. Žalovaný se totiž vůbec nezabýval otázkou adekvátnosti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu v Itálii, a to zejména ve vztahu k rodinám s malými

děti. Žalovaný ignoroval požadavky ESLP kladené na důkladnost a individuálnost posouzení situace s ohledem na možné riziko porušení čl. 3 Úmluvy. Poukázal na zcela obecné informace, jimiž je možné argumentovat v podstatě v každém případě předání žadatele do Itálie.

10. Tvzení žalovaného, podle nějž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“) ve svém stanovisku z července 2013 jednoznačně hovoří o zlepšení situace v Itálii, je navíc zavádějící. Ve zmíněném stanovisku UNHCR sice skutečně bylo uvedeno, že v azylovém systému Itálie došlo v porovnání s předchozími lety ke zlepšení, nicméně i dle tohoto stanoviska zde pořád přetrvávala řada nedostatků, a to zejména v oblasti přijímacích podmínek žadatelů a jejich následné integrace. Výslovně zde bylo například uvedeno, že podmínky v centrech pro žadatele o mezinárodní ochranu nejsou adekvátní, zejména z důvodu přeplněnosti. Uvedené stanovisko nebylo do současnosti revidováno, a tak lze mít za to, že tyto nedostatky italského azylového systému přetrvávají. Podle údajů Eurostatu nadto oproti období, kdy bylo toto stanovisko vydáno, vzrostl počet žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii téměř trojnásobně.
11. K odkazu žalovaného na skutečnost, že v Itálii žádá ročně o mezinárodní ochranu několik tisíc uprchlíků, žalobci namítli, že tato skutečnost nesvědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Tento stav je způsoben tím, že Itálie je nejlépe dostupná pro uprchlíky směřující do Evropy v rámci migrační vlny z Afriky, obdobně jako je Řecko „narázovou zemí“ pro uprchlíky z Blízkého Východu. Skutečnost, že v Itálii požádá o mezinárodní ochranu tolik osob, spíše nasvědčuje přetížení tamního azylového systému. Ze statistik Eurostatu plyne, že v prosinci roku 2017 evidovala Itálie 152 420 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, což je druhý nejvyšší počet mezi členskými zeměmi EU. Toto číslo se přitom v průběhu posledních měsíců stále zvyšuje.
12. Žalobci dále namítli, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci diskrečních ustanovení, zejména čl. 17 nařízení Dublin III. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že se sice jedná o ustanovení, které není nárokovatelné, avšak v případech hodných zvláštního zřetele je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. Takovými případy hodnými zvláštního zřetele jsou přitom mimo jiné humanitární případy nebo případy, kdy je namíste projev solidarity mezi členskými státy.
13. V případě žalobců se dle jejich názoru jedná o případ hodný zvláštního zřetele i z toho důvodu, že jde o rodinu s několikaměsíčním dítětem, které se navíc narodilo na území České republiky. Žalobci mají být předáni do Itálie, což je země s dlouhodobě vysokým počtem žadatelů o mezinárodní ochranu, a lze mít důvodné pochybnosti o schopnosti Itálie zajistit všem žadatelům, zejména pak rodinám s nezletilými dětmi, dostatečně uspokojivé přijímací podmínky. Žalovaný má přitom v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 6 odst. 1 nařízení Dublin III povinnost respektovat nejlepší zájem dítěte. Žalobci v této souvislosti dále namítli, že na uvedená ustanovení nelze nazírat pouze jako na interpretační vodítka, ale představují nárokovatelné právo. V případě čl. 6 nařízení Dublin III má jít o právo nezletilého žadatele o mezinárodní ochranu na to, aby v rámci řízení, jímž se určuje stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, byly náležitě zohledněny a respektovány jeho nejlepší zájmy. Uvedené ustanovení zároveň nedopadá pouze na nezletilé bez doprovodu, kterým jsou v rámci dublinského řízení poskytovány ještě další záruky. Žalobci mají také za to, že nejlepší zájem dítěte, které žádá o mezinárodní ochranu společně s rodinnými příslušníky, nelze omezovat

pouze na zachování celistvosti rodiny, ale jedná se o širší koncept. Ostatně i čl. 6 odst. 3 nařízení Dublin III ukládá členským státům brát v úvahu mimo jiné blaho a sociální rozvoj dítěte.

14. Žalobci konečně také namítli, že ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* zdůraznil nejen nedostatky azylového řízení v Itálii, ale i skutečnost, že se jednalo o zranitelnou skupinu žadatelů. Žalobci představují zranitelné osoby, neboť žalobce a) je nezletilou osobou a žalobci b) a c) o něj pečují. Žalovaný sice uvedl, že si vyžádal individuální záruky, podle nichž v Itálii nedojde k rozdělení rodiny, zachování celistvosti rodiny však není jedinou podmínkou, kterou je potřeba ze strany Itálie respektovat, aby mohlo dojít k předání žalobců na její území. ESLP ve zmíněném rozsudku výslovně uvedl, že přijímací podmínky pro děti musí být přizpůsobeny jejich věku, aby se zajistilo, že tyto podmínky pro ně nevytvářejí situaci stresu a úzkosti s obzvláště traumatickými důsledky. Z napadených rozhodnutí však nevyplývá, že by Itálie poskytla záruky i v tomto ohledu. Záruky poskytnuté ze strany Itálie podle žalobců nelze považovat za dostatečné.
15. Z uvedených důvodů žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalším řízením.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobám konstatoval, že v případě žalobců b) a c) nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Podle čl. 3 odst. 2 zmíněného nařízení platí, že pokud nemůže být na základě uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalobci b) a c) podali žádost o mezinárodní ochranu v Itálii jakožto prvním členském státě dne 5. 7. 2017 a 6. 7. 2017, státem příslušným k posouzení jejich žádostí je tedy Itálie. V případě žalobce a) pak platí, že dle čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III je situace nezletilé osoby neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka. K posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem a) je tedy rovněž příslušná Itálie.
17. K námitce týkající se žalobci tvrzené existenci systémových nedostatků v azylovém řízení, či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení, žalovaný uvedl následující. Italská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány EU vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, jak tomu bylo v případě Řecka. Organizace UNHCR nevydala ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Ani na úrovni Evropské unie, ani ze strany ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, mají žalobci možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Je na žalobcích, aby prokázali, v čem spatřují nedostatky azylového systému v Itálii. Žalobci však během správního řízení nezpochybnili kvalitu italského azylového systému, naopak

v pohovoru sami uvedli, že ubytování, které jim bylo poskytnuto během jejich pobytu v Itálii, bylo v pořádku. Žalovaný setrval na závěru, že z jemu dostupných informací a zpráv, které jsou obsaženy ve správních spisech, neplyne namítané porušení čl. 3 Úmluvy v případě návratu žalobců do Itálie. Navíc si vyžádal od italské strany individuální záruku, že nezletilý syn žalobců b) a c) nebude po příjezdu do Itálie odloučen od svých rodičů. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 127/2017 – 25.

18. Žalovaný dále uvedl, že Česká republika má možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu v případě, kdy je dán předpoklad, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Italské republiky. V této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016 – 36, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 – 26. Závěrem žalovaný odkázal na tiskovou zprávu Evropské komise ze dne 8. 12. 2016. Citoval z ní vyjádření komisaře pro migraci, vnitřní věci a občanství Dimitrise Avramopoulose, podle nějž *„Itálie i Řecko však vyvinuly v posledních měsících při zvládání uprchlické krize heroické úsilí. Nejlépe o tom vypovídá skutečnost, že dnes uzavíráme řízení o porušení povinnosti se snímáním otisků prstů a registrací migrantů“*. Podle žalovaného je zřejmé, že Itálie nadále čelí velkým migračním tlakům a že i v italském azylovém systému se jistě najdou určité nedostatky. Nejedná se však o takové nedostatky, které by automaticky vylučovaly převod žadatelů o mezinárodní ochranu do Italské republiky.

IV. Ústní jednání

19. Během jednání, které se (bez účasti řádně předvolaných žalobců) uskutečnilo dne 4. 5. 2018, pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že žalovaný si od italských orgánů vyžádal ujištění, z něž plyne, že žalobci po příjezdu do Itálie nebudou rozděleni a bude jim zajištěna náležitá péče. Dále odkázala na rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 15. 12. 2016, *Khlaifia a ostatní proti Itálii*, stížnost č. 16483/12, s tím, že Itálie je obecně považována za bezpečnou zemi. Podle žalovaného jsou zprávy předložené žalobci již překonané, neboť žalovaný vycházel z aktuálnější zprávy z května 2017.
20. Krajský soud hodlal při jednání provést důkaz zprávou OSAR (dostupnou na <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2016/161031-final-englisch-sfh-bericht-italien-aufnahmebedingungen.pdf>) a zprávou DRC a OSAR (dostupnou na <https://www.refugeecouncil.ch/assets/news/2017/drc-osar-drmp-report-090217.pdf>). Pověřená pracovnice žalovaného však uvedla, že těmito anglicky psaným zprávám nerozumí, a tak nebylo možné provést důkaz uvedenými zprávami bez dalšího (k možnosti provést důkaz cizojazyčnou listinou ve správním soudnictví srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2016, č. j. 5 Azs 160/2016 – 29). Krajský soud tedy označil relevantní části předmětných zpráv, přítomná tlumočnice provedla jejich překlad (zachycený v protokolu z jednání) a pověřená pracovnice žalovaného dostala prostor se k nim vyjádřit. Krajský soud nepovažoval za účelné odročit jednání za účelem pořízení písemného překladu zpráv. Zpráva OSAR má 75 stran, zpráva DRC a OSAR má 23 stran, pořízení jejich písemného překladu by tak bylo finančně i časově náročné. Soud měl přitom v dané věci povinnost rozhodnout o žalobách do 60 dnů ode dne, kdy žaloby byly prosté vad a měly všechny náležitosti (§ 32 odst. 6 zákona o azylu). Popsaný

postup umožnil splnění tohoto požadavku při (dle názoru soudu dostatečném) respektování procesních práv žalovaného.

21. Zpráva OSAR představuje výstup ze zjišťovací mise, kterou zástupci dané nevládní organizace uskutečnili v Itálii v únoru a březnu 2016 za účelem posouzení toho, jaké zde panují přijímací podmínky pro žadatele o azyl a pro osoby s udělenou mezinárodní ochranou. Zpráva se zaměřuje zejména na situaci, v níž se nacházejí osoby navracené do Itálie na základě nařízení Dublin III, zranitelné osoby a rodiny. Ze zprávy plyne, že kvůli nedostatku kapacity oficiálního přijímacího systému mnoho žadatelů o azyl a osob s udělenou mezinárodní ochranou žije ve squatech a ve slumech v různých italských městech. Počet vhodných míst v ubytovacích zařízeních je velmi omezen, čekací doba pro zranitelné osoby je proto dlouhá. Riskují tak, že skončí na ulici. Rodiny jsou někdy při umísťování do ubytovacích zařízení rozděleny, a tak raději žijí ve squatu. Zejména v Římě takto žije velké množství žadatelů o azyl, většina z nich má jen malou naději nalézt práci, jejichž život spočívá ve snaze obstarat si základní životní potřeby. Podmínky ve squatech jsou nevhodné pro děti, existuje zde velké riziko násilí, a to nejenom pro ženy a děti.
22. Podle názoru OSAR vykazuje italský přijímací systém závažné nedostatky, Itálie tudíž není schopna dostát požadavkům plynoucím z evropského a mezinárodního práva. Itálie stále nemá koherentní a udržitelný přijímací systém, přijímání je založeno na krátkodobých opatřeních a je silně fragmentované. V individuálních případech může dojít k porušení článku 3 Úmluvy. Z těchto důvodů by si země, které do Itálie navrací rodiny nebo zranitelné osoby, měly vyžádat další, více individualizované záruky týkající se jednotlivých osob. Odkaz na oběžník italského ministerstva vnitra uvádějící místa ve SPRAR centrech určená pro zranitelné osoby nepředstavuje dostatečnou záruku definovanou ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, neboť není jasné, která místa jsou určena pro navracené osoby a jestli navracené osoby skutečně budou umístěny v těchto místech.
23. Zpráva DRC a OSAR navazuje na výše popsanou zprávu OSAR. Uvádí se v ní, že OSAR během předchozího šetření v Itálii provedeného v roce 2016 zjistil, že italský azylový systém nadále vykazuje nedostatky, pokud jde o azylové řízení a přístup osob vrácených podle nařízení Dublin III k ubytování. Zároveň zjistil, že zejména rodiny a zranitelné osoby čelí zvýšenému riziku porušení jejich práv garantovaných článkem 3 Úmluvy v případě návratu do Itálie. V lednu 2017 proto zástupci DRC a OSAR podnikli další zjišťovací misi, během níž se zaměřili na situaci rodin a zranitelných osob. Zpráva obsahuje celkem šest případových studií popisujících podrobně situaci jednotlivých sledovaných osob (navracených do Itálie buď ze Švýcarska, nebo z Dánska, a to v době po přijetí rozsudku ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*). Ve zprávě se konstatuje, že žádný z žadatelů, kteří byli monitorováni v rámci tohoto programu, neměl přístup do SPRAR center po svém příjezdu do Itálie. Naopak jejich zkušenost byla taková, že zacházení ze strany italských úřadů bylo velmi arbitrární. Žadatelé pobývali v zařízeních, které nebyly určeny pro rodiny s dětmi, a v jednom případě nebyla zajištěna ani soudržnost rodiny. Žadatelé byli přesunuti do Itálie na základě předpokladu, že obdrží vhodné přijetí pro rodiny a zranitelné osoby, transfery však dle názoru DRC a OSAR nenaplnily požadavky stanovené ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*.

24. Pověřená pracovnice žalovaného k předmětným zprávám uvedla, že mohly být použity již ve správních řízeních, správní orgán by se s nimi v takovém případě vypořádal. Žalobci je však uplatnili až v žalobě, což je nepřípustné. Dále namítla, že ve zprávách se neuvádí, že by všichni žadatelé o mezinárodní ochranu čelili v nich popisovaným potížím. Zprávy neuvádí ani nic ve vztahu k individuální situaci žalobců. Sami žalobci ve správních řízeních uvedli, že důvodem jejich odchodu z Itálie byla snaha o zajištění lepší lékařské péče v Německu. Účelem Dublinského systému však není zajistit žadatelům výběr země s nejlepší zdravotní péčí. Sami žalobci pak zavdali příslušnost Itálie tím, že zde požádali o mezinárodní ochranu po svém příjezdu do Evropy. Pověřená pracovnice kromě toho zdůraznila, že organizace UNHCR nevydala od roku 2013 žádnou zprávu, ve které by konstatoval nedostatky italského azylového systému, nevydal ani žádné negativní stanovisko k návratům do Itálie podle Dublinského systému. V daném případě si žalovaný vyžádal od Itálie dostatečné individuální záruky týkající se žalobců ve smyslu rozsudku ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*.
25. Krajský soud dále provedl důkaz žalobci navrženou tabulkou z Eurostatu s aktuálními statistickými údaji o počtu nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu v jednotlivých členských zemích EU (dostupná na <http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&plugin=1&language=en&pcode=tps00190>) a tiskovou zprávou Evropské komise z 8. 12. 2016 „Evropská komise informuje o pokroku evropského programu pro migraci“ (dostupná na europa.eu/rapid/press-release_IP-16-4281_cs.pdf), na níž poukazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě. Neprovedl důkaz žalobci zmiňovaným „reportem AIDA z roku 2016“ (viz výše bod 7), neboť z žalob nebylo zřejmé, na jakou zprávu žalobci odkazovali. Za nadbytečné považoval provádět důkaz doporučením UNHCR týkajícím se Itálie z července 2013, na nějž žalobci rovněž odkazovali (viz výše bod 10). Obsah tohoto doporučení je soudu z jeho činnosti znám, neboť judikatura ESLP i Soudního dvora na něj opakovaně odkazuje (viz např. podrobné shrnutí daného doporučení v rozsudku ESLP *Tarakhel proti Švýcarsku*).
26. K údajům o počtu nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu v Itálii pracovnice žalovaného uvedla, že delší doba řízení o mezinárodní ochranu by neměla mít negativní dopad na žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žaloby shledal důvodnými.
28. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí, v nichž žalovaný dospěl k závěru, že žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany jsou nepřípustné. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podaných žádostí je Italská republika.
29. Žalovaný v napadených rozhodnutích konstatoval, že dne 9. 12. 2017 byli žalobci b) a c) zadrženi při nelegálním pobytu v České republice, následujícího dne byli zajištěni a umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že již ve dnech 5. 7. a 6. 7. 2017 požádali o udělení mezinárodní ochrany v Italské republice. Dne 20. 12. 2017 se narodil žalobce a), dne 3. 1. 2018 jeho matka a zákonná zástupkyně [žalobkyně b)] podala jeho jménem žádost o udělení mezinárodní ochrany.

30. Žalovaný nejprve zkoumal, zda je dána příslušnost České republiky k posouzení uvedených žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k žádostem podaným žalobci b) a c) v Italské republice dospěl k závěru, že nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III nařízení Dublin III, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení daných žádostí. Podle čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení je tak k posouzení předmětných žádostí příslušný první členský stát, ve kterém byly podány, tj. Italská republika. Také v případě žalobce a) je dle žalovaného státem příslušným k posouzení podané žádosti Italská republika. Žalobce a) se sice narodil na území České republiky, kde také byla jeho jménem podána žádost o udělení mezinárodní ochrany, s ohledem na čl. 20 odst. 3 nařízení Dublin III je však jeho situace neoddělitelná od situace jeho rodičů. Žalovaný zároveň uvedl, že v případě Italské republiky neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.
31. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *„je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“* Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
32. Přímou použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“* Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových (slovy českého překladu nařízení „systematických“) nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.
33. Žalovaný se v napadených rozhodnutích vypořádal s otázkou možné aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III, žalobci pak tyto jeho závěry nijak nezpochybňují. Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, sporná není ani skutečnost, že prvním členským státem, ve kterém žalobci b) a c) podali žádost o udělení mezinárodní ochrany, je Itálie [přičemž určení členského státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce a) se bezpochyby odvíjí od toho, který členský stát bude příslušný k rozhodnutí o žádostech podaných jeho rodiči]. Jádrem sporu tak je, zda navrácení žalobců do Itálie nebrání systémové nedostatky italského azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě.
34. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v*

kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

35. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu ESLP (viz zejména rozsudek velkého senátu ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09) a judikaturu Soudního dvora (rozsudek velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, C-411/10, a *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*, C-493/10). Soudní dvůr v citované věci konstatoval, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvrátitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).
36. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24). Závěry žalovaného o dané otázce zároveň musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se žalovaný dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44). Žalovaný tedy musí shromáždit relevantní, věrohodné a aktuální informace o právním rámci azylového systému členského státu příslušného k posouzení žádosti a o jeho reálném fungování (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2016, č. j. 42 Az 3/2016 – 49).
37. Krajský soud po přezkoumání žalobou napadených rozhodnutí a podkladů obsažených ve správních spisech dospěl k závěru, že žalovaný těmto požadavkům v posuzované věci nedostál. Podle žalovaného neexistují závažné důvody domnívat se, že Itálie vykazuje systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný vyšel zejména z vlastní zprávy k italskému azylovému systému ze dne 2. 12. 2016 nazvané *Itálie* –

Informace OAMP – Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu (dále jen „zpráva OAMP“). V odůvodnění napadených rozhodnutí dále konstatoval, že organizace UNHCR nevydala ohledně Italské republiky žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Poslední doporučení UNHCR k situaci v Itálii z července 2013 dle žalovaného naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům. Následně již organizace UNHCR nevydala žádné negativní stanovisko k realizaci návratů do Itálie, jak to učinila v případě Řecka. Žalovaný zároveň nezjistil žádné jiné objektivní a aktuální informace, které by potvrzovaly existenci závažného rizika při návratu žadatelů do Itálie. Ani na úrovni Evropské unie, ani ze strany ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Italské republice. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalovaný si navíc vyžádal od italské strany individuální záruku, že nezletilý syn žalobců b) a c) nebude po příjezdu do Itálie odloučen od svých rodičů a že celé rodině bude zajištěno vyhovující společné ubytování.

38. Ve správních spisech je založena jednak výše zmiňovaná zpráva OAMP, dále informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 10. 5. 2017 nazvaná *Nigérie – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí* (dále jen „zpráva MZV ČR“), zpráva ČTK ze dne 13. 10. 2017 *Nigérie odsoudila 45 osob za jejich roli v Boko Haram* („zpráva ČTK“) a anglicky psaná korespondence mezi žalovaným a italským ministerstvem vnitra. Konkrétně dopis žalovaného adresovaný italskému ministerstvu vnitra obsahující sdělení, že dne 20. 12. 2017 se žalobkyni b) narodil žalobce a). A dále sdělení italského ministerstva vnitra ze dne 14. 2. 2018 obsahující souhlas s přemístěním žalobců do Itálie. Součástí daného sdělení je rovněž konstatování, že „*tato rodina bude ubytována v souladu s oběžníkem z 8. června 2015*“.
39. Zpráva MZV ČR a zpráva ČTK zjevně nejsou relevantní pro posouzení této věci. Zpráva OAMP pak v obecné rovině popisuje průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany v Itálii, navazujícího odvolacího řízení, možnosti právní pomoci poskytované žadatelům nevládními organizacemi, systém italských azylových středisek a fungování dublinského systému v Itálii. Ani tato zpráva však neobsahuje téměř žádné bližší informace, které by poskytovaly odpovědi na klíčové otázky, jež vyvstávají v nyní posuzované věci. Zpráva pouze zmiňuje kapacitu různých kategorií italských azylových středisek a s odkazem na zprávu MZV USA o obchodování s lidmi za rok 2015 konstatuje že „*italský systém ubytování byl přetížen a vláda byla nucena ubytovat až 90 tisíc žadatelů o mezinárodní ochranu v improvizovaných střediscích*“. Ve vztahu k dublinskému systému zpráva OAMP uvádí, že pro osoby vracející se do Itálie v rámci dublinského řízení byla ustanovena dočasná střediska „*v závislosti na tom, zda už během předchozího pobytu žadatel pobýval v azylovém středisku a zda již bylo vydáno rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. V obou případech postupují italské případy v závislosti na volné kapacitě lůžek*“. Citovaná zpráva tedy neuvádí téměř žádné konkrétní informace o tom, jaká je v současné době situace v italských azylových střediscích. K podmínkám ubytování zranitelných osob pouze uvádí, že pro nezletilé děti bez doprovodu byla vyčleněna zvláštní střediska.

40. Krajský soud by očekával, že žalovaný bude při shromažďování podkladů pro svá rozhodnutí v předmětných věcech věnovat větší pozornost uvedeným otázkám. Žalovanému musí být známo, že italský systém přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu se potýká se znatelnými problémy, nejpozději od doby, kdy ESLP vydal rozhodnutí *Tarakhel proti Švýcarsku*. ESLP se v tomto rozsudku podrobně zabýval podmínkami v italských azylových střediscích. Konstatoval, že situace zde sice není srovnatelná se situací v Řecku, tak jak ji popsal v rozsudku *M. S. S. proti Belgii a Řecku*. Neshledal tedy, že by navrácení do Itálie bylo vyloučeno v případě všech žadatelů o mezinárodní ochranu. Zároveň však vyslovil vážné pochybnosti o schopnosti italského systému poskytnout odpovídající ubytování vzrůstajícímu počtu žadatelů přicházejících do Itálie. ESLP shledal opodstatněnými obavy, že významnému množství žadatelů nebude v Itálii poskytnuto žádné ubytování nebo ubytování v přeplněných zařízeních s nevyhovujícími podmínkami (*Tarakhel*, b. 110, 114 a 115). Připomněl, že špatné zacházení musí dosáhnout určitého minimálního stupně závažnosti, aby založilo porušení práv garantovaných článkem 3 Úmluvy. Riziko dosažení této intenzity nicméně spatřoval zejména v případě dětí (nevyjímaje děti doprovázené rodiči), které se pro svou zranitelnost těší zvláštní ochraně. Z těchto důvodů požadoval v posuzované věci po švýcarských úřadech, aby si vyžádaly od svých italských protějšků záruku, že žadatelé budou po navrácení do Itálie přijati do zařízení, které je uzpůsobeno věku jejich dětí, a že nedojde k rozdělení rodiny (*Tarakhel*, b. 118-120).
41. Obecně známou skutečností, reflektovanou i ve zpravodajství v českých sdělovacích prostředcích, je, že Itálie se nadále potýká s velkým počtem nově přicházejících žadatelů o mezinárodní ochranu. Tuto skutečnost dokládá i statistika Eurostatu, na níž odkázali žalobci. Vyplývá z ní, že zatímco například v březnu 2017 Itálie evidovala 116 385 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu, v prosinci 2017 to bylo již 152 420 nevyřízených žádostí. Nabízí se otázka, jak italský přijímací systém zvládá tento nápor a zda se podmínky v italských azylových střediscích nějak změnily od doby, kdy ESLP vydal rozsudek *Tarakhel proti Švýcarsku*. Zda například nedošlo k jejich dalšímu zhoršení.
42. Žalovanému je třeba dát za pravdu v tom, že UNHCR, ESLP, ani Soudní dvůr dosud nevydali ve vztahu k Itálii žádné stanovisko či rozhodnutí obsahující kategorický požadavek, aby se státy zapojené do dublinského systému zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. To však samo o sobě neznamená, že neexistují závažná rizika při návratu žadatelů do Itálie. O jejich existenci mohou svědčit také zprávy nevládních organizací či rozhodnutí národních soudů. Kupříkladu žalobci předložené zprávy organizací DRC a OSAR obsahují informace o takových závažných rizicích, obzvláště ve vztahu k zranitelným osobám, mezi něž je nutno řadit i žalobce (ke shrnutí hlavních závěrů plynoucích z těchto zpráv viz výše body 21-23). Krajskému soud jsou dále známy rozhodnutí národních soudů z Francie, Dánska, či Německé spolkové republiky, které v nedávné době v konkrétních případech rozhodly (kromě jiného s odkazem na zmíněné zprávy organizací DRC a OSAR) o tom, že návratu žadatelů o mezinárodní ochranu do Itálie brání systémové nedostatky italského azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě – viz rozhodnutí Správního tribunálu v Rennes ze dne 5. 1. 2018, žaloba č. 1705747 (dostupné na <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/france-%E2%80%933-rennes-administrative-tribunal-5-january-2018-application-no-1705747#content>), dánské Odvolací rady pro uprchlíky ze dne 30. 11. 2017 (dostupné na

<http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/denmark-refugee-appeals-board%E2%80%99s-decision-30-november-2017#content>) a Správního soudu v Braunschweig ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 5 A 332/15 (dostupné na <http://www.asylumlawdatabase.eu/en/case-law/germany-administrative-court-braunschweig-12th-october-2016-5-332-15#content>).

43. S ohledem na uvedené skutečnosti krajský soud nepovažuje žalovaným shromážděné podklady za dostatečné. Žalobci představují rodinu s malým dítětem, přičemž přemísťování právě takových žadatelů do Itálie se v současnosti jeví jako přinejmenším problematické. Ve správních řízeních shromážděné podklady ale neumožňují posoudit, zda přemístění žadatelů do Itálie není v daném případě vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto členském státě. Tyto podklady tak nesplňují požadavky, jež na ně klade výše citovaná judikatura správních soudů.
44. K odkazu žalovaného na individuální záruky, které si vyžádal od italských orgánů, krajský soud uvádí následující. Žalovaným zmiňovanými zárukami patrně má být sdělení italského ministerstva vnitra ze dne 14. 2. 2018 odkazující na „oběžník z 8. června 2015“ (viz výše bod 38). Správní spisy, ani napadená rozhodnutí žalovaného neobsahují žádné bližší informace k těmto zárukám, například o jaký oběžník se jedná atd. Ve zprávě DRC a OSAR se nicméně uvádí, že v reakci na rozsudek ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* italské ministerstvo vnitra rozeslalo dne 8. 6. 2015 příslušným orgánům států zapojených do Dublinského systému oběžník obsahující seznam 161 míst ve SPRAR centrech (italských azylových střediscích) určených pro navrácené rodiny. Odkazovaným oběžníkem je tak zřejmě míněn právě tento oběžník. Podle organizací DRC a OSAR však odkaz na předmětný oběžník nepředstavuje dostatečnou záruku definovanou ESLP ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*. Podle jejich zjištění v praxi dochází často k situacím, že země přemísťující žadatele (zranitelné osoby) sice obdrží od Itálie záruku v podobě odkazu na daný oběžník, ve skutečnosti ale po přemístění do Itálie nejsou tyto osoby umístěny do zařízení vhodných pro rodiny s dětmi.
45. Krajský soud považuje za předčasné v tuto chvíli definitivně hodnotit, zda záruky poskytnuté ze strany Itálie lze považovat za záruky odpovídající požadavkům definovaným ESLP v rozsudku *Tarakhel proti Švýcarsku*. Závěry žalovaného o tom, že přemístění žalobců do Itálie není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v tomto členském státě, nemají oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, popřípadě v dalších podkladech obsažených ve správních spisech. Žalovaný se tedy dopustil vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a jeho rozhodnutí je nutné zrušit již jen z tohoto důvodu. Krajský soud ale považoval za vhodné poukázat na pochybnosti, které plynou z žalobci předložených důkazů ve vztahu k těmto zárukám. Bude na žalovaném, aby v dalším řízení, které v této věci povede, jednak shromáždil pro posouzení věci dostatečné podklady, jednak aby se zabýval těmito pochybnostmi.
46. K odkazu žalovaného na rozsudek *Khlaifia a ostatní proti Itálii* krajský soud uvádí, že v daném případě ESLP posuzoval, zda zajištění stěžovatelů na ostrově Lampedusa a následně na lodích v přístavu Palermo, k němuž došlo v roce 2011, nebylo v rozporu s (kromě jiného) čl. 3 Úmluvy. Předmětem posouzení v této věci tedy nebyly podmínky v azylových střediscích (stěžovatelé ani nebyli žadateli o azyl), mezi stěžovateli navíc nebyly děti. Jednalo se tak o odlišnou věc. Nepřípadný je také odkaz žalovaného na

rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 127/2017 – 25. V tomto případě bylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného o příslušnosti Itálie k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané zletilou osobou, nejednalo se o rodinu s malým dítětem. Nic relevantního pro posouzení této věci neobsahuje ani žalovaným citovaná tisková zpráva Evropské komise ze dne 8. 12. 2016.

VI. Závěr a náklady řízení

47. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalobcům, kterým by jinak jakožto úspěšným účastníkům řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. května 2018

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce